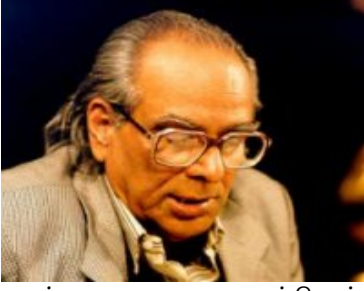

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

கற்பனாவாத எழுத்தின் முக்கியமான சிறப்பியல்பு என்ன? அது வகைபெறாத தாவ மூடியும் எனப்படே. உணர்ச்சிகள் சார்ந்து, தத்துவ தரிசனங்கள் சார்ந்து, கவித்துவமாக அதன் தாவல்களுக்கு உயரம் அதிகம். அந்த உயரத்தையதார்த்தவாதம் ஒருபோதும் அடையாதுவிடமுடியாது. ஆகவேதான் முற்றிலும் யதார்த்தத்தில் வரையறுக்க முடியாத ஆக்கங்களாக ஒரு நுனியில் கற்பனாவாதத்தையும் தொட்டுக்கொள்ளும் ஆக்கங்கள் பெரிதும் விரும்பப்படக்கூடியன – சிறந்த உதாரணம் தஸ்தயேவ்ஸ்கி. அவரது கற்பனாவாதம் மானுட உணர்வுகளையும் தரிசனங்களையும் உச்சப்படுத்தி முன்வகைக்கும் வித்தத்தில் உள்ளது.

கற்பனாவாதத்தின் இந்ததாவலுக்கு என்ன அடிப்படை. இப்படிச்சொல்லலாம். அது எதனோக்கிக் கனீட்டுக்கிறதோ அது ஒருபோதும் சிக்குவதில்லை என்பதுதான். அறத்தில் அமைந்த உலகை கனவாகண்டார்த்தஸ்தயேவ்ஸ்கி. அழகே உருவான இயற்கையை வரையறுத்த. முழுமையான சமநிலை கொண்ட வாழ்க்கையை கதே. அவை மானுடனின் கனவாகளே. அக்கனவாகளே நோக்கி ஓடும் பாதையில் தான் அவன் தன் அனைத்துக் கலாச்சார சாதனங்களையும் அடைய தான். அது எப்போதும் அவனுடைய கண்முன்னால் கைகளுக்கு அப்பால் ஒரு பரேழுகுகொண்ட மாயப் பறவையாக பறந்துகொண்டிருக்கிறது.

அப்பறவையின் அழகிய படிமச் சித்திரத்தாக காட்டும் மகத்தான வங்க நாவல் 'நீலகண்ட பறவையைத் தடே'. [வங்க மஹம்; நீலகண்ட பகிர்கோஞ்சே] கிரகேக நீர்த் தயெ வங்களின் பரேழுகும் பரெவலிமையும் கொண்டவரான மணீந்திரநாத் தாகூர் தான் இந்நாவலின் மையக்கதாபாத்திரம். ஆஜானுபாகுவான பொன்னிற உடல். ஆண்மை நிறைந்த அழகிய முகம். பெரிய கண்களில் எப்போதும் குழந்தைமையைக் குரிய திகைப்பு. சிறுவயதில் மணீந்திரநாத் மிகச்சுட்டிகையான மாணவராக இருந்தார். அவரது கல்வித்திறனை ஊரே பெருமிதத்துடன் எண்ணிக்கொண்டது. தந்தை அவரைப் பற்றிய கர்வத்தில் மிதந்தார். கல்கத்தாவைக் குப்பிக்கச் சென்ற மணீந்திரநாத் அங்கே பாலின் என்ற ஆங்கிலோ இந்தியப் பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண்டார். ஆதமாவின் அழியாத தடேலுக்கு விடையாக அமையும் என்று காவியங்கள் சொல்லும் அந்தக் காதல்.

ஆனால் அவரது தந்தை மகனேந்திரநாத் தாகூருக்கு மத்த மகன் ஒரு மிலசேசப்பெண்ணை மணம்செய்வது பிடிக்கவில்லை. அவரது கடுமையான எதிர்ப்பை மகனால் மீற

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

ஏறத தாழ் எண் ண்புறு பக கம் கொண் ட இந் த நாவல் முழுக க மண் ட திரநாத் அந் தப் பறவையை தடிக் கொண் டிருக் கிறார் . இனம் புரியாத வதேன்களால் துரத் தப் பட் டு நீ ர் நிரம் பிய நிலவெளியில் ஓயாது அலகைகிறார் . அவரைச் சூற்றி வாழ் க்கை கொந் தளிக் கிறது. ஓவ் வொன் றும் உருமாறிக் கொண் டிருக் கின் றன. பதை தியக் கார மனிதரின் உலகில் எதுவுமே மாறவில் லை. பாலின் அவருடைய கண் முன் சிரித் துச் சிரித் து மறகைகிறான் . அவருடைய வதேனை அழிவெயில் லாமல் நிறைந் து நிரந் தரமாக நிற் கிறது. வதேனை நிரம் பிய சொற் களால் அதீ ன் அந் த சோகத் தை மீ ணட் டும் மீ ணட் டும் நாவல் முழுக க் சொல்லிக் கொண் டிருக் கிறார் . ஓரே சோகத் தை மீ ட் டும் இனம் புரியாத பறவை போல நாவலெங் கும் ஆசிரியரின் காரல் ஒலிக் கிறது

”புயலும் மழையும் அவருடைய உடலில் வளெ ள்கைக் கறகைகளை விட் டுச் சின் றிருந் தன. அவருடைய உடலுக் குள் எங் கோ ஒரு வதேனை. அவருடைய கனவு மாளிகையில் வாழ்ந் துவந் த பறவை அவருடைய பிடியிலிருந் து நழுவிப் பறந் துவிட் டது போலும் . இப் போது அவர் அதை தடிக் கொண் டிருக் கிறார் , பறவை பறந் துபோய் விட் டது. தீ வுதீ வாந் தரங் களைக் கடந் து வியாபாரிகளின் நாட்களைக் கடந் து ஜலதவேதகைகளின் தசேத் துக் குப் போய்ச் சரே ந் து அங் கே சோகித் திருக் கும் ராஜகுமாரரின் தலையீ து அமர்ந் துகொண் டு கஃ வி அழுகிறது. அப் போது பெரிய பாபுவின் மனதில் ஏதோ வதேனை ஏற் படுகிறது. அவர் தன் கையை தானே ரத் தம் வரக் கடித் துகொள்கிறார் ...”

பெரிய அண்ணி சில நாட் களிலேயே அறிந் துகொண் டாள் , அந் த பதை தியக் கார மனிதர் இல் லாமல் தன் க் கு வாழ் வு இல் லை என. தன் ஆத் மாவின ஓவ் வொரு துளியும் அவருக் குச் சமரப் பணம் என. இரவும் பகலும் அவள் அவருக் காகக் காத் திருந் தாள் . அவருடைய காலடியோசைக் காக கஃ ர்ந் த காதுகளும் அவரைப் பற்றிய ஓவ் வொரு பசே சுக் கும் கலங் கும் கண்களுமாக அவள் இரூண்ட வீ ட் டுக் குள் வாழ்ந் தாள் . அந் தக் காத் திருப் பிலேயே அவள் தன் வாழ் க் கையின் அரத் தத் தைக் கண்டுகொண் டாள் . கணவனின் பரேழுகத் தோற்றம் மீ து அவளுக் கு ஆழம் காணமுடியா பெருங் காதல் . கடவுளுக் கு சவேனை செய் வதுபோல அவரை அவள் கவனித் துக் கொள்கிறாள்

”பதை தியக் கார மனிதர் இப் போது அனகேமாக நிர் வாணமாக இருந் தார் . பெரிய மாமி அவருடைய ஈர உடகைகளைக் கழட் பினாள் . சலவகை கல் போல உறுதியான உடல் அவருக் கு. நெஞ் சின் மீ து ஒரு யானையை வதைத் துக் கொண் டு ஆடவகை கும் அளவுக் கு வலிமையான தசைநார்க் ள் . வயிற் றில் கொழுப் ப் பே இல் லை. மெல் லிய தசையின் மீ து வண்ண மையான தோல் . ரோமம் அடர்ந் த மார்பிலிருந் து ஆற்றொழுக் கு போல நரோக இறங் கிய நீ க் கோட் டு கீ ழே அடர்ந் திருந் த ரோமக் காட் டைத் தொட் டது. பெரியமாமி ஒரு வளெ ள்கைத் துண் டால் அவருடைய தகேத் தில் இருந் த நீ ர் த் திவலகைகளைத் துட் டைத் து விட் டாள் . ஒரு மரப் பொம் மை போல அசையாமலிருந் தார் அவர் . அசையாமல் வறே நின்னைவிந் தி பெரியமாமியின் பெரிய அகன்ற கண்களை, காதலுக் குரிய கண்களைப் பாரத் துக் கொண் டிருந் தார் !”

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

ஒரு காட்சி விவரணமையென அது இந் த இணையின் சித்திரத்தை ஆழமாக மனதில் பதியச் செய்கிறார். வளையே மழை கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. ஜன்னல் வழியாக வந்த காற்றில் உடைகள் அசைய பெரிய அண்ணி மல்லாந்து படுத்துத் து துங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். கைகளை மார்பின் மீது சேர்த்து வைத்துத் துங்குவது அவள் வழக்கம். அவள் தன் கணவனுக்காக துக்கத்திலும் பிரார்த்தனை புரிவதுபோல இருக்கும் அது. பதைத்தியக்கார மனிதர் எழுகிறார். மழையின் ஒலியில் இரவாக்கு அப்பால் அவரையாரோ அழைக்கிறார்கள். அவர் போயாக வேண்டும். நதிக்கரையில். நதிக்கு அப்பால். எங்கோ.... பாலின் முகம் அலையும் வளையிலே. அவர் கிளம்புகிறார். அவர் சனெற சிலநிமிடங்களிலேயே பெரிய அண்ணிக்குத் தெரிந்துவிடுகிறது. அவள் கண்ணீர் ருடன் அவருக்காக பிரார்த்தனை செய்கிறாள்.

மணீ ந்திரநாத் தாக்கிரை அவரது கிராமத்தினர் பீர் என்றும் யோகி என்றும் எண்ணி வணங்குகிறார்கள். அவர் செல்லும் கிராமங்களில் அவருக்கு முதல் விளையச் சல்களாக காணிக்கையாகுகிறார்கள். அதற்குப் பின் மணீ ந்திரநாத் தன் பித்தின் வல்லமையால் மாணுட சாத்தியங்களையளித்தல் கடந்து செல்கிறார். அவர் மனதின் ஆழம் உலவும் வளையிலே பிறருக்குத் தெரிவதேயில்லை. அவர்கள் பார்ப்பது அவருக்கு காலமில்லை, குளிரும் வயிலும் இல்லை, பசியும் தாகமும் இல்லை, எல்லையற்ற உடல் வலிமை உண்டு என்பதையே.

பல காட்சிகளைப் பெறும் ஓவியத்திற்கு உடன்காட்டியுள்ளார் அது. யானை மீது தோன்றி கிராமத்தை தாண்டி நதிக்கரையில் கடவுளில் அலாந்து மீளும் பதைத்தியக்கார பாபுவின் சித்திரம் முக்கியமானது. கானகத்தேவன் போல மத்தகம் மீது அமர்ந்திருக்கும் பரேழ்கனின் பித்தை சட்டென்று அந்த யானையையும் வாங்கிக் கொண்டுவட்டது. அதனுள் வாழும் காடா அவனைப் புரிந்துகொண்டது. யானை அலாந்து திரிந்து மீண்டு வந்து பெரிய பாபுவின் வீட்டுமுன் இனிமேல் என்னால் முடியாது என்று மண்டியிடுகிறது. யார் சொன்னாலும் இறங்காமல் பதைத்தியக்கார பாபு அதன் உச்சியில் அமர்ந்திருக்கிறார். பெரிய அண்ணி வந்து முக்காட்டை நீக்கி அவரை நோக்குகிறாள். அந்த நீர் நிறைந்த கண்கள் அவரை எப்போதும் பணியவகையும். கழந்தைபோல இறங்கி அவருடன் செல்கிறார்.

நீரில் மழை இறந்த ஜாலாலியில் சடலத்தை தோளிலிடப்பட்டு ஓடும் மணீ ந்திரநாத்தின் காட்சி பயங்கரமும் அழகும் கொண்டது. நாவலெங்கும் விரியும் வாழ்க்கையில் அர்த்தங்கள் அபத்தங்கள் அனைத்துக்கும் அப்பால் வாழ்கிறார் மணீ ந்திரநாத். அவரது வாழ்க்கையின் போக்கே வேறு. அவரது வாழ்க்கையின் சாரமென மையும் சாரமும் வேறு.

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

இந்த மயைச் சரடாகக் குவளியே நாவலின் களம் எனப் பது இந்திய சூதந் திரப் போராட்டத்தின் நாட்களில் பிரிவுபடாத இந்தியாவின் பகுதியாக விளங்கிய கிழக்கு வங்காளம். முஸ்லீம்களும் இந்துக்களும் சரேந்து வாழும் கிராமம். அப்படி ஒரு பிரிவினையை அவர்கள் உணர்ந்ததேயில்லை. நாவலின் தொடக்கத்துக்கு முன்னரே முஸ்லீம்கள் தசேப் பிரிவினை பற்றிய கதோரிக் கையை எழுப்பிவிட்டது. டாக்காவில் பெரும் மதக்கலவரங்கள் நடந்து அச்சியைத் திகள் மெல்லமெல்ல கிராமங்களில் பரவ ஆரம்பித்துவிட்டன. கிராமத்தில் மெல்லவிகள் மதப்போர் பற்றிய பிரச்சாரத்தை தொடங்கி ரகசியக் கட்டடங்கள் வழியாக பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திரிபற்ற ஆரம்பித்துவிட்டது.

ஆயினும் கிராமத்துச் சமூகத்தில் அந்தப் பிரிவினையைத் எந்த அளவுக்கு அன்னியமாக உள்ளது என்பதைக் காட்டியபடி நகர்கிறது நாவல். பெரிய அண்ணிக் குக் குழந்தை பிறந்த விஷயத்தைச் சொல்ல ஈசம் கிளம்பிச் செல்வதில் நாவல் ஆரம்பிக்கிறது. "அவனைப் பார்த்தாலே தோன்றுகிறது இந்தச் சியைத் சொல்வதற்கென்றே அவன் தரம்ஜ வயல்களிலிருந்தோ சோனாலிபாலி ஆற்றின் மணலில் இருந்தோ கிளம்பி வந்திருக்கிறான் என்று!" அவனுடைய மதம் இஸ்லாம். அவனுடைய பணி டாக்டர்களின் தரம்ஜ வயல்களாகக் காவல் காப்பதுபோல அதுவும் இயல்பான ஒன்றுதான். அவன் தன்னை ஒருபோதும் டாக்டர்களிடமிருந்து வறோட்டவனாக எண்ணவில்லை. ஆனால் டாக்கா கலவரங்கள் பற்றி பசேம் போது சின்ன அண்ணா அவனை ஒரு கண்ணால் பார்த்து அவனுக்கு கடைக்காமல் கரலதைத் தாழ்த்துகிறார்.

கிராமத்தில் லீக் கிளையைத் தொடங்கி கிளக்கட்டத்தை நடத்தும் சாமு மரத்தில் தொடங்கிவிட்டுச் செல்லும் விளம்பரத்தட்டியை மாலதி விளையாட்டுத் தனமான வீம்புடன் கீழிறக்குகிறாள். அவள் அவனுடைய விளையாட்டுத் தோழி. ஆனால் டாக்கா கலவரத்தில் தன்கணவனை இழந்த இளம் விதவை. அவள் கண்ணில் — தன்கணவனைக் கொன்ற கும்பலைச் சரேந்தவனாகப் படவில்லை. — அவளாக அனுதாப்பபடுகிறான். ஆனால் தான் முஸ்லீம்களாக உணர்வு அவனை வெல்கிறது. இந்த இடத்தில் மெல்லத் தொடங்கும் பிரிவினை உணர்வு ஒங்கி கலவரங்களாக வெடித்துத் தசேம் பிளவுபடுவதில் முடிகிறது.

ஒரு கிராமத்தின் யதார்த்த வாழ்க்கைதான் இந்தப் பெரிய நாவலின் பசேப்பொருள். நீர் சமூகத்தின் கிராமம். ஆனால் கொடிய வறுமை. உணவுக்காக ஒவ்வொரு நாள் அலமோதும் எளிய மக்கள். சிறிய நிலப் பிரபுகள். சிறிய வணிகர்கள். பலவிதமான கதாபாத்திரங்களாக நுட்பமான விவரணைகளுடன் நாவல் முழுக நிறைத்திருப்பதிலும் அவர்களின் பரிணாம மாற்றங்களாக சிரமில்லாமல் இயல்பாகச் சொல்வதிலும் தான் ஆசிரியரின் கலையைத் வெளிப்பாடு கொள்கிறது. மணீந்திரநாத் வாழும் கவித்துவமான காதலின் உச்சத்துக்கு தொடர்பேயில்லாமல் மணமீது ஓட்டி காமமும் பசியும் கரோதமும் வாழ்ந்து மடிகிறார்கள் மக்கள். எளிய பசியும் காமமும் அன்றி வறோ வாழ்க்கையே அறியாதவன் ஜோட்டன். பணை என்ற தன் உடல் அல்லாவுக்கு வரி

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

கொடும்பு பதற கினை நே உருவாக கப் பட டது என்ற நம் புகிறவள் . வறே ஓர் எல் லையில் விதவையான மாலதியும் அதே மனநிலை கொண்டவளே. ஆனால் காலதாமதங்கள் , வடிக்ம் மானம் போன்ற உணர்வுகள் . அவற்றின் விளைவான பாசாங்குகளுக்குள் ஆறாத் யனெ காமம்

ஜோட்டன் எளிதில் சொல்லிவிடுகிறாள் . "...இது தகேத்தோட சமாச்சாரம் . உங்களுக்கும் இது இருக்கு . எனக்கும் இருக்கு . உங்களுக்கும் சுகம் கிடகைக்குது , எஜமான வந்திட்ட போறார் . நீங்க வாய்விட்டுச் சொல்றதில்லே . எனக்கு புரூஷன் இல்ல . அதனால் சுகமில்ல . நான் வாயை விட்டுச் சொல்றனே" என்கிறாள் அவள் தனமாமியிடம் பசும் போது . மாலதியைப் பார்க்கையில் எல்லாம் அவளுக்கு பரிதாபம் தான் . வாத்துக்கள் வளர்த்து நதிக்கரையில் எப்போதும் உலாவி மீண்டும் மீண்டும் நீராடி மாலதி தன் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து தீர்க்கிறாள் .

கட்டுகடங்காத ஒருவகைச் சித்தரிப்புமுறை கொண்டது இந்நாவல் . பொதுவாக அதீன முழுக் முழுக் தற்செயல்களை நம்பி இயங்குபவர் என்ற குற்றச்சாட்டு வங்கத்தில் உண்டு . இந்நாவலிலும் திட்டமிடல் இல்லை . நின்னவர்கள் கொப்பளிப்பதுபோல வந்து சேர்ந்தபடியே இருக்கும் நிகழ்வுகளினாலானது அவரது கற்றுமுறை . அதற்கு எந்தவிதமான ஒழுங்கும் இல்லை . ஆகவே கதை என்ற ஒன்று இருப்பதாவும் கற்றுமுடியாது . நிகழ்வுகளின் ஓட்டம் அதன் போக்கில் ஏதேனும் திசையில் சென்றபடியே இருக்கும் . நாவலின் தொடக்கத்தில் வரும் தசேப் பிரிவினை தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள் அப்படியே கைவிடப்பட்டு பல பக்கங்களாக ஜோட்டன் , அவள் தம்பி ஆபதே அலி , அவன் மனைவி ஜாலாலி ஆகியோரின் கதையாக நாவல் நகர்கிறது . நடவடிக்கை மாலதியின் கதையின் துணுக்குகள் . இதில் ஏறத்தாழ பதினாறு அத்தியாயங்களை அதீன தனிச் சிறுகதைகளாக எழுதி பிறகு நாவலில் சேர்த்திருக்கிறார் .

இந்த ஓட்டத்தை நம்மால் ஆர்வமாகப் பின்தொடர முடிவதற்குக் காரணம் சித்தரிப்பில் உள்ள நுட்பமும் வகைமும் தான் . இயற்கையை மிகுந்த நுட்பத்துடனும் கவித்துவத்துடனும் சொல்கிறார் அதீன . அந்தியில் நாணல் நிழல்களினால் வலையிடப்பட்ட நீரோட்டம் கொண்ட சோனாலி பாலி ஆறு , மகேங்களின் பாய்மரக் கப்பல்கள் ஓடும் ஏரி , தரம்ஜ வயல்கள் , நீர்த்தாவரங்கள் , வாத்துக்கள் .... நீலகண்ட பறவையைத் தேடி அளவாக்கு இயற்கையை தன் மையப்பசுபொருளாகக் கொண்ட நாவல்கள் மிகச்சிலவே . நாவல் முழுக் வாழ்க்கையுடன் சேர்ந்து கிடக்கும் நீரின் விதவிதமான தோற்றங்கள் வாசகமனதில் பதிமங்களாக விரியும் அனுபவமே இந்நாவலின் சாரமாகும் .

நிகழ்வுகளைச் சொல்லும் போது அசாதாரணமான நுட்பங்களாக சில அதீன வல்லமை கொண்டிருக்கிறார் . பசிக்கொடும்பை தாங்காமல் மாலதியின் வாத்தை பிடித்து நீருக்குள் அமுக்கி கொண்டு பிடித்தபடி கழுத்தளவு ஏரியில் நிற்கும் ஜாலாலியைக்

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

காணும் சாமு அவள் முகம் ஓநாயின் முகம் போல இருப்பதாக எண்ணுகிறான் . மாலதி வாதத்தை தட்டும் போது அந்த மூகப்பாவனையின் நினவை மஹிமே அவனுக்குத் தெரிகிறது என நடந்தது என. அவள்கையையும் களவாமாகப் பிடித்து நயைப்புகைக் அவன் அவள் குபிசைக்குச் செல்கிறான் . வாதத்தை சூட்டு தின்று பசியடங்கி மன அமைதிகொண்டு அல்லாவுக்கு நன்றி சொல்லும் ஜாலாலியைக் காணும் போது அவன் முகம் அழகாக இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றி கண்களில் நீர் நிறைந்துவிடுகிறது.

பதைத்தியக்கார பாபு பீர் சாகிபின் தர்காவுக்குச் செல்லும் போது சட்டென்று நினைத்துக் கொள்கிறார் . திருடனாக இருந்த ஹாசான் பக்கீரியாக ஆகி பீர் நிலையை அடையத் தவிர . அவர்தான் ஆரம்பகாலத்தில் மணீந்திரநாதின் கண்களையே பார்த்துச் சொன்னார் . "உன்கண்ணோட பாபாவைப் பார்த்தா நீ பதைத்தியமாயிடுவனே தோணுது!" "நீங்க என்ன சொல்றீங்க பீர் சாகபே /" என்றார் மணீந்திரநாத் பீர் தியுடன் . "நான் சரியாகத்தான் சொல்கிறேன் . உன் பிடிப்பெல்லாம் வீண . பீர் சாமியார் ஆகிறதுக்கு உனக்கு இருக்கிற மாதிரி கண் இருக்கணும் . உன் மாதிரி கண் இல்லனேனா பதைத்தியம் ஆக முடியாது . பதைத்தியமா ஆக்கவும் முடியாது" பீர் சாகபே சொல்லும் பதைத்தியம் என்ன? மணீந்திரநாத் அடையத் அந்த மன உச்சமா? ஏன் அப்படிச் சொன்ன பீர் தன் மூதிரந்த வயதில் தடுக்கில் தொங்கினார்?

கூழந்தை சோனாவாடன் படகில் ஏரிக்குள் செல்லும் பதைத்தியக்கார பாபு வழியிலேயே ஒரு அனாதை நாயையும் ஏற்றிக்கொள்கிறார் . பீரின் சமாதியில் கூழந்தையை விட்டுவிட்டு அப்படியே நீச்சலடித்து வறையெங்கோ போய் மீண்டும் வீட்டுக்கு வருகிறார் . அங்கே கூழந்தையை தடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் . அதைக் காணும் போது அவருக்கு நினைவுக்கு வருகிறது . அவர் மீண்டும் தர்காவுக்குச் செல்கிறார் . அங்கே கூழந்தை அழுகிறது . ஓநாய்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன . உயிர்ப்பணயம் வதைத்து நாய் கூழந்தையை காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது . கூழந்தையைத் தடுக்கி தோளில் வதைத்து கத்தாடியபடி பதைத்தியக்கார பாபு கவினார் "பார்த்துக் கொள் இது உன் மண் . இது உன் நீர் ! இது உன் வானம் !" கற்பனையை சில்லென்று தீண்டி சிறகடித்தழைச் செய்யும் இத்தகையை இடங்களினாலானது இந்நாவல் .

வறுமையில் வாடும்பவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் முஸ்லீம்கள் . அவர்களுக்குச் சொல்லப்படுகிறது அவ் வறுமையைக் காரணம் இந்து நிலக்கிழார்கள் என . ஒரு இஸ்லாமிய தசேம் அமைந்தால் இந்துக்களின் சொத்துக்களெல்லாம் அவர்களுக்கு வரும் என . க ஆனால் இஸ்லாமிய நிலக்கிழார்களினால் லீக் இயக்கப்படுகிறது என்ற எளிய உண்மை அம்மக்களின் நெஞ்சில் ஏறவில்லை . வறுப்பு சிறு நிகழ்ச்சிகள் மஹிமே விரிகிறது . எப்போதும் இதற்கு ஒரே சத்திரம் தான் . திருவிழாவில் ஒரு இந்துப்பண்ணை இஸ்லாமிய இளைஞன் தீண்டுகிறான் . அவனை இளைஞர்கள் தாக்குகிறார்கள் . இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் திருப்பித் தாக்குகிறார்கள் . திருவிழாவில் கலவரம் வெடிகிறது . கொல்கைகள் கொள்ளைகள் என தீ எரியத் தொடங்குகிறது .

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

சிறுவனாக கண்மலந்து உலகைப் பார்க்கும் சோனாவின் கணத்தில் இக்கலவரக் காட்சிகள் விரிகின்றன. தர்மஜ் வயல்களையும் ஆற்றையும் நதியையும் ஈசமின் தோள்களில் அமர்ந்து கண்டுவந்த குழந்தை, இந்து கிறித்தவ வேறுபாட்டை சட்டென்று கண்டடையவேண்டிய அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகிறது. அவனுடைய நோக்கில் மெல்லமெல்ல கிழக்குவங்கம் கிழக்கு பாகிஸ்தானாக மாறும் காட்சியும் அவனுடைய குடும்பம் சிதறி அழிவதன் சித்திரமும் நாவலில் விரிகிறது. மாலதிக்கும் சாமுவாக்கும் இருக்கும் அதே பாலியகால நட்பு சோனாவாக்கும் பாதிமாவாக்கும் இடையே உள்ளது. மதத்தால் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியாத ஓர் உலகம். அந்த நட்பு அவன் மனதில் சோனாலிபாலி ஆற்றைப்போலவும் தர்மஜ் வயல்களின் பசுமையைப்போலவும் ஒளியுடன் இருக்கும்.

அதேபோன்ற ஓர் உலகமாக இருப்பது பீர்களின் பக்கிரிகளின் சபி உலகம். அது மதக்காழப்பால் தீண்டப்படவயில்லை. மனிதனை மனிதனாக மட்டுமே அது நோக்குகிறது. ஜோட்டனின் கணவனாக அறிமுகமாகும் பீர் சாகபே வறுமையின் கீழ் நிலையில் வாழ்பவராக ஒரு பருக்கைகட்டி சிந்தாது உண்டுவிட்டு அல்லாவாக்கு நன்றி சொல்பவராக தளிகிறார். பின்னர் மதக்காழப்புகள் கொழுந்துவிடும் நாளில் அவர் மதத்தின் சாரமான ஆன்மீகம் மட்டுமே மதத்திவிட்டு மலேஷியாவுக்குவிடுகிறார்.

சோனா இறுதியில் அந்நிலத்தை விட்டு வளையறேலாம். அது ஓர் அந்நிய தசேமாக மாறி எப்போதும் அவன் மீண்டுவரமுடியாத போகலாம். ஆனால் அவனில் நீர் நிறைந்த அந்நிலம் எப்போதும் உயிருடன் இருக்கும். அந்நிலத்தின் தவேனைப்போல கனவாவளியில் வாழும் பரேழகன் அவனிடம் 'இது உன் நிலம். உன் நீர், உன் வானம்!' என்று சொல்லிக்கொண்டதோன் இருப்பான்.

*

ஒரு நுண்ணிய கணத்தில் நாம் மணீந்திரநாதின் சிக்கலை பல மௌனி கதாபாத்திரங்களின் அகச்சிக்கலுடன் ஒப்பிடலாம். [இதைப்பற்றி நான் மௌனி குறித்த என் நூலில் விரிவாகவே பசேயுள்ளேன். பார்க்க 'நவீனத்துவத்தின் முகங்கள்'. தமிழினி பிரசுரம்] மௌனியின் கதாபாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவை. அவை நகரத்துக்கு படிக்ச்செல்கின்றன. அங்கே அவை பண்களுடனான உறவின் புதிய முகத்தைக் காண்கின்றன. சூதந் திரமான பண்களின் இயல்பான காதலை அவை தரிசிக்கின்றன. அவற்றின் அந்தரங்கம் மிகப்பெரிய கொந்தளிப்புக்கு ஆளாகிறது. அக்காதல் அவற்றுக்கு முன்னரே அறிமுகமானதல்ல. அவற்றால் அக்காதலை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே நிலை தடுமாற்றம், மனப்பிரமைகள்

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

அதற்கான காரணங்கள் பல. நம் சமீபத்தில் பல நிறுத்தங்களாக காதல் என்னும் உணர்வு அருகிப்போயிருந்தது. பல நிறுத்தங்களால் நீண்டிருந்த அரசியல் நிலையின்மையும் விளைவான சமீப வன்முறையும் அதற்குக் காரணம். குழந்தைமணம், கோஷாமுறை போன்ற பல வழக்கங்கள் மீட்புப் பணிகள் மிகமிகப் பாதுகாப்பாக பொத்தி வகைகப்பட்டார்கள். ஒருவனுக்கு தன் துணைவியைத் தேர்வுசெய்யவோ அவனுடன் விருப்பம்போல சல்லாபம் செய்யவோ முடியாத சமூகம். பணிகள் புறக்கட்டுப்பாடுகளினாலும் அதை விட மோசமான சூயக்கட்டுப்பாடுகளினாலும் காதலில் இருந்து விலக்கப்பட்டிருந்தார்கள். வம்ச விருத்திக் காக காமத்தை மறக்கொள்ளவோ மன உறவு என்ற நிலை நிலவியது. இதன் மறுபக்கமாக தாசிமுறை பலமடங்கு பெருகியது. ஆனால் தாசிகளும் வேறுவகையில் ஓடக்கப்பட்டவர்களே. இழிவுசெய்யப்பட்டவர்களும் கூட. தன் இணையைத் தேர்வுசெய்யும் உரிமை மறுக்கப்பட்டவர்கள். தன் உடலையே உரிமைக்கொள்ள முடியாதவர்கள். ஆகவே அங்கே காமம் மட்டுமே இருந்தது, காதலுக்கு வாய்ப்பே இல்லை.

சுதந்திரம் காதலை பிறப்பிக்கிறது. காரணம் அது இயல்பானது என்பதே. மலேநாடுகளிலும் கிறித்தவத்தின் பிடிதளர்ந்த மறுமலர்ச்சிக்காலமே பிளாட்டானிக் காதலின் காலகட்டம். நவீனக்கல்விக்கும் புதிய வாழ்க்கைமுறைகளுக்கும் திறந்துகொள்ளும் கல்லூரிக் காலம் அக்காலகட்டத்தில் காதலுக்குரிய ஒரு வளையாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். மீண்டும் மீண்டும் அக்கால இலக்கியங்கள் அதை எழுதிக்காட்டியுள்ளன. அபிமயாகவும் பொம்மையாகவும் அல்லது சாகசக் காரியாகவும் ஏமாற்றுக்காரியாகவும் மட்டுமே பணிகளை கண்டுவந்த சராசரி இந்தியஆண்மனம் சுதந்திரமான பணிகளின் ஆதரவில் விரியும் உண்மையான காதலை கண்டு அச்சத்தையே முதலில் அடையத்தது. பிரமிப்பு உள்வாங்க முடியாத தவிப்பு. இருத்தல் சார்ந்தும் உறவுகள் சார்ந்தும் வாழ்க்கையின் சாரம் சார்ந்தும் விடதெரியா புதிய வினாக்கள் உருவாகி எழுந்தன

அதற்கு விடதேடி அது ஆங்கில பிளாட்டானிக் காதல் கவிதைகளை அணுகியது. பிளாட்டானிக் கவிதைகள் காதலை அன்றாட வாழ்க்கையின் தளத்திலிருந்து மலே கொண்டுசென்று மாண்டுவாழ்க்கையின் சாரமாக ஆக்கின. எட்டமுடியாத ஒன்றின் அடையாளமாக கின. அழகு, தியாகம், வீரம், இயற்கையுடன் ஒன்றிணைதல் ஆகிய அனதையும் காதலை மையமாகக் கொண்டு உச்சப்படுத்தப்பட்டன. அப்படி உச்சப்படுத்தும் பொருட்டு காதலிலுள்ள மர்மங்களையும் ஆழங்களையும் பலமடங்கு பெருக்கிக் கொண்டன. விளைவாகக் காதல் காதல் மட்டுமல்லாமலாயிற்று. வேறு ஏதோ ஒன்றின் குறியீடாக மாறியது. வாழ்க்கையின் எல்லா இடவெளிகளையும் நிரப்பும் அருவமான ஒன்றாக ஆகியது. அதன் பின் பச்சைப்பட்டது எதுவுமே காதலைப் பற்றியல்ல, காதலை முன் வைத்து கைக்குச்சிக்காத இலட்சியங்களைப் பச்சுவதே காதல்கதைகளாக கவிதைகளாக ஆயிற்று.

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

இந்தத் தளத்தைச் சேர்ந்தவன் மௌனியின் கதைகள். ஆனால் பொங்கிமலேழும் கற்பனாவாதம் சார்ந்த இந்த உணர்ச்சிகளைச் சொல்ல முடியாத திறனற்ற அக்ரஹாரநடை மௌனியின் மிகபெரும் பாலான படபைப்புகளைச் சம்பிவெளிநிற்கச் செய்தது. பிளாட்டானிக் காதலுக்கு எப்போதும் படிப்பின்புலமாக அமையும் நிலக்காட்சி மௌனிக் கதைகளில் இல்லை. அதை உருவாக்க அவரால் முடிவதில்லை. ஆகவே அழகும் பயங்கரமும் வெளிப்படும் படிமங்கள் அவர் ஆக்கங்களில் இல்லை. அவ்வப்போது தத்துவார்த்தமாக விளக்கப்படும் அந்தரங்கப் படிமங்களும் நினைப்பதைச் சொல்ல முடியாமல் சிதைந்து சிதைந்து அழியும் சொற்றொடர்களும் கலந்து அமைந்த அவரது கதைகள் இந்த தளம் சார்ந்து விரிவான வாசிப்பு இல்லாத தமிழ் வாசகர்களில் ஒருசாராருக்கு ஒருவிதமான மர்மத்தையும் அதன் விளைவான கவற்சியையும் அளித்தன. ஆகவே அவை இன்றும் பச்சைப்படுகின்றன.

'நீலகண்டபறவையைத் தடீ' நாவலின் மணீந்திரநாத் பிளாட்டானிக் காதலை இந்திய மனம் எதிர்கொண்ட அந்தத் தளத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதை வாசகர் எளிதில் அறியலாம். பாலின் மீதுள்ள அவரது தயக்காதல் வரேட்சுவர்த்தாலோ, பிரவூனிங்காலோ எழுதப்பட்ட ஒரு கவிதையில் சாதாரணமாகச் சென்று அமரத்தக்கதே. அது காதலாகத் தொடங்கி மாண்ட ஆத்மாவின் அழியாத தாகமாக, முடிவடையாத தடேலாக, நாவலில் விரிவடிகிறது. நீலகண்டப் பறவை ஒரு பிளாட்டானிக் படிமம்.

மொழிபெயர்ப்பின் வழியாக பல தளங்களை அதீதப் பந்தயோபாத்யாயாவின் நடன இழந்திருக்கக் கூடும் என்றபோதிலும் கூட நாவல் முழுக்க மணீந்திரநாத் வரும் இடங்களிலெல்லாம் கற்பனாவாதத்தின் ஒளி தெரிகிறது. மிக நுட்பமான இயற்கைச் சித்தரிப்பின் மூலம் அதை அதீதச் சாதிக் கிறார். கழந்தைகளுடன் ஊரவிட்டுச் செல்லும் மணீந்திரநாத் நதியில் மூழ்கிப் பொன்னிற உடலெங்கும் பாசிக்கொடிகள் படர்ந்திருக்க மலேழும்பு வரும் அந்தக் காட்சி ஆங்கில கற்பனாவாதக் கவிதைகளின் உச்சப் படிமங்கள் சிலவற்றுக்கு நிகரானது.

இந்திய மரபுக்கு இந்தப் பரண சமர்ப்பணமான காதல் புதிது அல்ல. ஆனால் இங்கு அது பக்தியின் ஒருவடிவமாகவே உள்ளது. ராதாமாதவக் காதலின் உக்கிரம் சதைநய மகாப்பிரபு வழியாக வரேனறியது வங்க மண. ஆனால் அதீத தன் நாவலின் இயக்கப்போக்கில் அந்தத் தளத்தையே தீண்டவே இல்லை. நாவலில் மணீந்திரநாத் பிளாட்டானிக் காதலின் நரேகோட்டை விட்டு நகர்வதேயில்லை. ஆனால் பெரிய அண்ணிப் பரண சமர்ப்பணத்தன்மையைக் கொண்ட இந்தியக் காதலின் சின்னம். அவளுடையது மீரா கண்ணன் மீது கொண்ட பக்திக்கு நிகரானதே. என்ன வேறுபாடு? மணீந்திரநாத் கொண்ட காதலில் 'தான்' உண்டு. தன் காதல் உண்டு. அப்பிப்பார்த்தால் அது பரண சமர்ப்பணமல்ல, காதலால் தன் சூயம் நிரப்பப்படும் ஒரு நிலையே. மாறாக பெரிய அண்ணி கொண்ட காதலில் தனக்கென ஏதுமில்லை. கொடுத்துத் தலன்றி எந்தச் செயலும் அதில் நிகழ்வதில்லை. இருவகை காதல்களையும் ஒன்றை ஒன்று நரேகாக்கு நரே நோக்கி நிற்கும் வகையில் காட்டுகிறார் அதீதன்.

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

*

லத்தீன் அமெரிக்காவில் மாய யதார்த்தம் அறிமுகமாவதற்கு காலநிறுத்தம் உண்டு. முன்னரே அதீன் இந்நாவலை எழுதிவிட்டிருக்கிறார். அன்றாட யதார்த்தத்தின் உள்ளே நாட்டுப்புறக் கதைகளில் இருந்து உருவான மாயக் கதைகள் உயிருடன் ஊடாடிக் கிடக்கும் சித்திரத்தையே நாம் இதில் காண்கிறோம். மாயச் சித்திரங்கள் நாவலின் யதார்த்தத்துக்கு ஒருவகையான தீவிரத்தை ஊட்டுகின்றன. யதார்த்தம் மாயத்தை நம்பும் படியாக மாற்றுகிறது. மணீந்திரநாத் முற்றிலும் மாய உலகமொன்றில் வாழ்கிறார். கவிதை மட்டுமே மொழியாக உள்ள, காலம் குழம்பிய ஓர் உலகில். சில கதைகள் யதார்த்தமான ஒரு விளக்கம் கொடுக்கப்பட்ட மாயங்களாக உள்ளன. உதாரணம் பக்கிரி சாயபு ஒரு பீர் ஆக மாறும் இடம். சிறு உத்தி ஒன்றின் மீலம் கிராமநம்பிக்கையில் எந்நாளும் அழியாத ஒரு நின்னவாக அவர் மாறுகிறார். மதங்களைக் கடந்த மனிதாபிமானம் மீலம் மாண்ட மனங்களில் ஏற்கனவே அவர் தன்னையே நிறுவி விட்டிருந்தமையால் தான் அது சாத்தியமாகிறது.

இந்நாவலில் ஜாலாலியைக் கொல்லும் அந்தப் பெரிய மீன் மாய யதார்த்த ஆசிரியர்களின் கற்பனையையும் மிஞ்சிச் செல்லும் நாட்டாரியல் உருவகம். மரணமேற்றது அது. அதன் உடலெங்கும் பலநிறுவருடங்களாக மாண்டார் அதைத் தாக்கிய வடிகள். ஈட்டிமுன்கைகள், துண்டில் கொழுக்கள். கனவா யதார்த்தமா என்று அறிய முடியாத அதிநுட்பமான சித்திரிப்பு மீலம் அதை நாவலில் நிறுவி விடுகிறார் அதீன். காட்சி சார்ந்த நுட்பம் மீலம் மாயத்தை நிஜமாக்குவது மாய யதார்த்த ஆசிரியர்களின் பாணி. அதீன் அதை திறம்படச் செய்கிறார். பதைத்தியக் கார பாபு கட்சியில் நாணல் பக்கங்கள் வண்பணி போல கொட்டும் நிலப் பரப்பை அடக்கிறார். அங்கு வருகிறது மதம் கொண்ட யானை. அதன் மீது நாணல் மலர்கள் கொட்டி அது இந்நிரலின் வண்ணிற் யானை போல இருக்கிறது. பதைத்தியக் கார பாபு அதன் மீது ஆரோகணித்துக் கொள்கிறார். "Still still to hear her tender-taken breath and to live ever or else swoon to death ! death ! death !" மரணம் மரணம் என்று சொன்னபடியே வளையானை மீதேறிய தேவன் காட்டுக்குள் சென்று மறைகிறார். மீண்டுவரவேயில்லை.

மிகப்பிற்காலத்தில் நாவல்கள் உருவாக்கிக் கொண்ட கட்டற்ற பிரவாகம் போன்ற கற்றுமுறையையும் இந்நாவலுக்காக உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார் அதீன். ஆகவதோன் எத்தனை வாசித்தாலும் கதையாக சீர்படாத்திச் சொல்லிவிடமுடியாத ஒரு கனவனுபவமாகவே நின்றன கொண்டு இருக்கிறது இந்நாவல். இதன் தீராத ஆழத்துக்குக் காரணம் இந்தக் கனவுத்தன்மையே.

[நீலகண்ட பறவையைத் தடேபி : அதீன் பந்த்யோபாத்யாய . தமிழாக்கம் ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி. நவீனப் புகட்டிரஸ்ட் வெளியீடு 1972]

ஐயமோகன் : ஐயமோகன் ஐயமோகன் 'ஐயமோகன்' ஐயமோகன் ஐயமோகன்

•Written by - ஜெயமோகன் -•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:22• - •Last Updated•

••Monday•, 16 •January• 2012 22:29•

<http://www.jeyamohan.in/?p=185>
